

"ישיבישע בלאט"

"לאמדעס" ב"דף היומי" בשו"ת ומ"מ

השאלות והתשובות מסומנות כקו תחתון

חולין קטו.

מעשה שבת ליתסרו, עי' פרש"י דהקשה על מבשל במזיד למה הותר לאחרים, וקשה למה לא פירש שקאי על מבשל בשוגג ואז הקושיא תהיה גם לר"י הסנדלר דאוסר במזיד אכו"ע?, כן הקשה הערו"ל"נ מכות יח, ועי' הגה"ה על רעק"א כתובות לד. תוד"ה אמה. ועי' חת"ס שהקשה דלפרש"י קיד: ד"ה הרי דגם כשנעשה מאליו יש לאסור למה לא הקשה על מלאכת שבת הנעשית מאלויה?, עי' מה שתירץ.

תוד"ה היא, הקשו למה לר"י הסנדלר לא נילף איסור מעשה שבת מה"ת מלא תאכל כל תועבה? עי' תי' וע"ע כתובות לד. תוד"ה אמה, ובשיטמ"ק שם, ב"ק עא. תוד"ה מה, ובתורא"ש.

חורש בשור וחמור וכו' ליתסרו, ועי' רש"י ותוס' אי הכוונה לאסור את השור והחמור או את גידולי השדה, ואי נימא שאין לאסור דבר מותר שנעשתה בו עבירה יל"ע למה נאסור בב"ח לאחר שנתערבו?, עי' ריטב"א ובראש יוסף כאן ובע"ב.

ומה דשבת דחמירא וכו' הני לא כל שכן, ועי' רש"י ותוד"ה חורש למה לא נילף מכאן להתיר בב"ח באכילה, עי' ריטב"א מהר"ם שיף ורש"ש.

וכן יש להקשות אי ילפינן ממעשה שבת להתיר באכילה חורש בשור וחמור, מה נעשה לר"י הסנדלר דבאמת מעשה שבת אסור באכילה? עי' תורא"ש וראש יוסף.

בצל"ח הקשה דנימא דלאסור נלמד מלא תאכל כל תועבה ומה שהוצרכו לאסור כלאי הכרם הוא כדי שילקו על זה דמלא תאכל לא לקי דהוי לאו שבכללות? עי' תי'.

וכן יש להקשות למסקנא דיליף היתר כלאי זרעים בהנאה מההיקש לכלאי בהמה, למה הוצרך קרא לאסור כלאי הכרם בהנאה? עי' עצמות יוסף, תפארת יעקב ומהר"ם שיף.

אותו ואת בנו ליתסר, עי' שו"ת יהודה יעלה יו"ד ח"א סי' צד' שהקשה לדברי הרמב"ם שחיטה יב' י' שכל מה שהותר לשחוט את המעוברת הוא משום עובר ירך אמו ואי לאו הכי היה עובר באוא"ב, ולפי"ד למ"ד של"א עובר ירך אמו אסור לכתחילה לשחוט מעוברת ומה שמותר העובר הוא משום כל בבהמה תאכלו, ולפי"ז יש מקור למה לא לאסור אוא"ב משום לא תאכל תועבה?, עי' תירוצו.

מכלל דלהדיוט שרי, ועי' לעיל עח. ר"ן בשם בה"ג דהשנייה אסורה, ויל"ע מטעם מה, המבואר דליכא איסור דכל תועבה? עי' רא"ש פ"ה ה' שהוא קנס, ועי' ש"ך טז' ג', אמנם עי' בב"ח שם דהוא מה"ת וס"ל דעל יום השחיטה איכא תועבה, עי' שפתי דעת שם.

רש"י ד"ה שילוח, במה שכתב דיש לתרץ דיליף ממעשה שבת להתיר, הקשה הראש יוסף דהא לעיל כתב רש"י דאין ללמוד מזה להתיר את התועבה עצמה? עי' תי', ועי' ריטב"א ומהר"ם שיף וע"ע רעק"א לקמן קמא. מה שהקשה לפי הראשון דאירי בנטל האם על הבנים, וע"ש חת"ס.

לא אמרה תורה שלח לתקלה, והחת"ס הקשה דבכל מקרה למוצא תהיה מותרת דאזלינן בתר רובא? עי' תי' וע"ע פלתי ריש סי' ק' וביד אברהם יו"ד צט' ה', ועי' שו"ת אלף לך שלמה יו"ד קפא.

תוד"ה כל, הקשו היאך אוכלים אילים מסורסים ולא אסרינן מלא תאכל כל תועבה?, עי' מהר"ם שיף, וראש יוסף, וכן מה שהקשו על בכור שהטילו בו מום, עי' רא"ם וגור אריה עה"ת דברים יד' ג', ועי' תוס' בכורות לד. ד"ה ומי, וע"ע מהר"ם שיף ורש"ש שהקשו מכמה מקומות, (ועי' רעק"א ורש"ש בפסחים כב. שהקשו לענין חולין בעזרה, וצל"ח שם קיד: שהקשה כן לגבי חמץ שעבר עליו הפסח, ע"ע שפ"א שם כח: ומנח"ח מצוה ח' ט', ומצוה תסט' ד', וערו"ל"נ יבמות קבב.).

מנין לבב"ח שאסור, ת"ל אל תאכלו וכו', עי' תוד"ה שאין דר"ל פליג אסוגיא בפסחים מא. ועי' רמב"ן. ע"ע צל"ח למה בדברי ר"ל נקטו סתם מנין שאסור, ולא פרטו באכילה או בהנאה. וע"ע פלתי פז' ב' מה שכתב להוכיח מכאן לענין איסור צלייה בבב"ח.

ע"ב

בשני מינין, עי' פרש"י דפסולי המוקדשין עצמם חשיבי ב' מינין דמותרין באכילה כחולין ואסורין בגיזה ועבודה כקדשים, ועי' ריטב"א מה שלמדו מזה למכות כב, עי"ש בריטב"א, ועי' רמב"ם וראב"ד כלאים ט' יא' שנחלקו בזה למהפסוהמ"ק חשיבי ב' מינים עי"ש במל"מ.

ורבי בהנאה מנא ליה, עי' מהרש"א דהקשה למה לא נילף מדרבי אבהו דכ"מ דכתיב לא לאכל כולל גם איסור הנאה, וע"ע לב אריה שהקשה דליף מערלה וחמץ וכלאי הכרם, עי' תירוצם.

תוד"ה נאמר, עי' ריטב"א מש"ת על קושייתם, ועל תי' התוס' עי' מהר"ם רש"ש ותפארת יעקב.

דבי ר"י תנא, ועי' תפארת יעקב ורא"ם על הרש"י שמות כג' יט' למה לא היה סגי בלא תאכל וכו'.

כי עם קדוש וכו', ובפנ"י פסחים כד: **הקשה** דפשטיה דקרא קאי לענין נבלה? עי' תי', ועי' ריטב"א שהקשה למה לא נילך מקודש הנאמר בקרבן? עי' תי'.

בב"ח שנעבדה בו עבירה, ויל"ע א"כ מהיכן נלמד היכא שלא נעשה בו עבירה כגון שנפל מאליו? עי' מהר"ם שיף, חת"ס ותפארת יעקב.

מה לערלה שכן לא היתה לה שעת הכושר, עי' ריטב"א מאימתי בעי שעת הכושר, ועי' פסחים כה. תוד"ה מה לערלה בענין שעת הכושר בערלה.

תוד"ה כלאי, וביאור **כוונתם** עי' ראש יוסף שתלה במחלוקת הקדמונים האם כשהתחיל בק"ו ועשינו יוביח, ולא ראי זה כראי זה וכו', נשאר ק"ו או דהוי במה הצד, ועי' בר"ן שהביא ובצל"ח. במה שהקשו דיש לפרוך מה לאלו שלא הותרו מכללם, עי' חת"ס.

למה לי ג"ש לייתי כולה בק"ו, עי' צל"ח שהקשה אולי בשביל שילקה על זה דאין עונשין מן הדין?.

על מה הצד מגופו פרכינן מעלמא לא פרכינן, ועי' נודב"י או"ח תנינא פט' מה שכתב טעם לדבר.

תוד"ה ולפרוך, מה שכתבו דאם נלמד מכה"כ במה הצד לא ניתן לפרוך, עי' מהרש"ל ובמהרש"א.